

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/30/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1222201594
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1222201594.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Romana Bolebrucha v právnej veci žalobcu: C. R., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom K. XX, D., zastúpeného: JUDr. Matej Oslacký, advokát, so sídlom Jarabinková 8E, Bratislava, IČO: 53 580 842, proti žalovanej: K. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom K. XX, D., zastúpenej: JUDr. Marcel Ružarovský, advokát, so sídlom Andreja Žarnova 11C, Trnava, IČO: 53 711 343, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a o návrhu žalovanej na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 09.10.2025 č. k. B2-32C/14/2022 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie na návrh žalovanej nariadil zabezpečovacie opatrenie, v zmysle ktorého na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalovanej voči žalobcovi vo výške 120.359,19 eur, ktorá bola žalovanej právoplatne priznaná výrokom II. rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.04.2023 sp. zn. 32C/14/2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2024 sp. zn. 7Co/118/2023, právoplatnými dňa 13.12.2024, zriadil v prospech žalovanej záložné právo k nasledujúcim nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu:

- byt č. X vo vchode K. XX, nachádzajúci sa na X. poschodí bytového domu súp. č. XXX, postaveného na pozemkoch - parcelách registra „C“ parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX,
- spoluvlastnícky podiel o veľkosti 5197/1314361 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a na príslušenstve bytového domu súp. č. XXX, postaveného na pozemkoch - parcelách registra „C“ parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX a XXXX/XX,
zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom D. - katastrálnym odborom pre k. ú. R., obec D.-W., okres D. X..

Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v plnom rozsahu.

2. Vychádzal z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa žalovaná domáhala nariadenia zabezpečovacieho opatrenia tak, ako je uvedené vo výroku preskúmaného uznesenia. Žalovaná v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia uviedla, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 06.04.2023 (sp. zn. 32C/14/2022) vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu. Okresný súd vo výroku I. rozsudku prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu (1/1 k celku) nasledujúce nehnuteľnosti: a) byt č. X vo vchode K. XX, nachádzajúci sa na X. poschodí bytového domu súp. č. XXX, b) spoluvlastnícke podiely spojené s vlastníctvom bytu, a to spoluvlastnícke podiely o veľkosti 5197/1314361 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu súp. č. XXX

a na príslušenstve tohto bytového domu. Okresný súd vo výroku II. rozsudku uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 120.359,19 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok okresného súdu bol napadnutý odvolaním žalobcu, pričom ten bol následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2024 (sp. zn. 7Co/118/2023). Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť dňa 13.12.2024 a vykonateľnosť dňa 12.02.2025. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, pričom Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 03.09.2025 (sp. zn. 7Cdo/27/2025) odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v spojení s výrokom II. rozsudku okresného súdu. Poverený exekútor doručil dňa 10.09.2025 žalovanej oznámenie o tom, že v ten istý deň žalobca osobne navštívil exekútorový úrad. Žalobca požadoval zrušenie všetkých blokácií na svojom majetku, keďže mal za to, že došlo k zastaveniu exekúcie. Zároveň uviedol, že chce čím skôr predať nehnuteľnosti. Exekútor informoval žalobcu, že bude postupovať v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, t. j. vydá upovedomenie o odklade exekúcie a zruší všetky blokácie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti informoval poverený exekútor žalovanú, aby zvážila možnosť podať návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Dňa 17.09.2025 vydal exekútor upovedomenie o odklade exekúcie. Súčasťou tohto upovedomenia bol aj príkaz na zrušenie poznámok na liste vlastníctva, kde sú evidované nehnuteľnosti. Išlo o: (i) poznámku týkajúcu sa upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie podľa upovedomenia o začatí exekúcie č. 318EX 86/25 v prospech žalovanej zo dňa 20.03.2025 (P-280/2025) predajom nehnuteľností, (ii) poznámku týkajúcu sa upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie podľa upovedomenia o začatí exekúcie č. 318EX 86/25 v prospech žalovanej zo dňa 20.03.2025 (P-280/2025) zriadením exekučného záložného práva. Tvrdila, že zrušením exekučného záložného práva došlo k zásadnému zhoršeniu veriteľskej pozície žalovanej, a to tak, že sa jej pohľadávka dodatočne stala nezabezpečenou žiadnym relevantným spôsobom. Žalovaná zdôraznila, že jej peňažná pohľadávka predstavuje vysokú sumu, a preto je potreba jej zabezpečenia nehnuteľnosťami dôvodná a primeraná. Ak by žalobca predal nehnuteľnosti, tak by už nemal žiadny majetok, ktorým by mohol zabezpečiť pohľadávku žalovanej. Hoci by predajom nehnuteľnosti žalobca získal peňažné prostriedky, tak je tu podľa nej hneď niekoľko rizikových faktorov ohrozujúcich vymožitelnosť pohľadávky. V prvom rade sú to neštrbené vzťahy medzi bývalými manželmi, keď žalobca o zmyšľanom úmysle predať nehnuteľnosť vôbec neinformoval žalovanú, teda chcel predaj zatajiť tak, aby jej nemusel vyplácať priznané finančné prostriedky. Konanie o vyporiadaní BSM skončilo už pred rokom a za ten čas žalobca žiadnym spôsobom žalovanú nekontaktoval, aby vec doriešil. Neposkytoval žiadne zabezpečenie, neinformoval ju o krokoch súvisiacich s predajom nehnuteľností, čím ju chcel vylúčiť z uspokojenia. S poukazom na vyššie uvedené dôvody je podľa žalovanej nepochybné, že v prípade absencie zabezpečenia pohľadávky záložným právom sa reálne vymoženie pohľadávky stáva ohrozeným a neistým. Ak by nedošlo k dobrovoľnému splneniu súdom priznanej pohľadávky, tak by sa samotná jej exekúcia stala ohrozenou. Ohrozenie exekúcie vyvodila z toho, že žalobca má úmysel nehnuteľnosti predať, pričom uvedenú informáciu uviedol iba exekútorovi, aby čo najskôr vymazal exekučné záložné právo a žalobca tak mohol čo najskôr realizovať predaj. Informáciu tajil pred žalovanou, nikdy s ňou o predaji nekomunikoval a zrejme nepočítal s tým, že exekútor bude žalovanú o týchto zamýšľaných krokoch informovať. Exekútor je pritom verejným činiteľom, ktorý nemá žiadny osobitný vzťah k účastníkom exekúcie, takže predmetná informácia je podľa nej plne objektívna a na účely rozhodovania o zabezpečovacom opatrení dostatočne osvedčujúca potrebu nariadiť zabezpečovacie opatrenie. Žalovaná z dôvodu obavy o možných obštrukciách žalobcu pri splatení peňažnej náhrady preto žiadala o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v podobe zriadenia záložného práva k uvedeným nehnuteľnostiam. Zabezpečovacie opatrenie má posilniť istotu veriteľa, že v prípade úspechu v konaní si bude môcť svoju pohľadávku voči dlžníkovi uspokojiť výkonom záložného práva. Uvedomovala si, že musí osvedčiť jednak existenciu nároku, jednak existenciu obavy z ohrozenia exekúcie budúceho rozhodnutia. Existenciu pohľadávky mala za nespornú, keďže bola priznaná právoplatným súdnym rozhodnutím. Poverený exekútor ju v závere svojho oznámenia upovedomil o možnosti podať návrh na zabezpečovacie opatrenie. Ak bola žalovaná priamo zo strany verejného činiteľa úradným listom informovaná o ohrození vymožitelnosti jej pohľadávky, mala za nepochybné, že nejde len o jej subjektívny názor, ale o objektívnu skutočnosť odôvodňujúcu nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

3. Žalovaná k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia pripojila nasledovné listinné dôkazy: rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.04.2023 sp. zn. 32C/14/2022, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2024 sp. zn. 7Co/118/2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.09.2025 sp. zn. 7Cdo/27/2025, upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 20.03.2025, oznámenie exekútora zo dňa 10.09.2025, upovedomenie o odklade exekúcie zo dňa 17.09.2025, informatívny výpis z listu vlastníctva č. XXXX pre k. ú. R. zo dňa 23.09.2025.

4. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 07.10.2025 žalovaná doplnila svoj návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v tom smere, že pri prezeraní inzerátov na realitných portáloch dňa 07.10.2025 si všimla, že žalobca zverejnil inzerát týkajúci sa nehnuteľností na portáli Nehnuteľnosti.sk, a to za účelom ich predaja. Z uvedeného vyvodila úmysel žalobcu prediť nehnuteľnosti, čo potvrdzuje podľa nej jej dôvodné obavy. Žalobca ju doposiaľ neinformoval o zamýšľanom predaji nehnuteľností. O týchto veciach sa dozvedela od tretích osôb alebo náhodou. Podľa žalovanej preto ide o účelové konanie žalobcu s cieľom ohroziť až zmařit vymozenie pohľadávky žalovanej.

5. K doplneniu návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalovaná pripojila inzerát nehnuteľnosti na webovom portáli Nehnuteľnosti.sk zo dňa 07.10.2025.

6. O návrhu žalovanej na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol súd prvej inštancie podľa § 343 ods. 1 a 2 CSP, § 344 CSP, § 324 ods. 1, 2 CSP, § 326 ods. 1 CSP a § 329 ods. 1 CSP.

7. Medzi základné predpoklady nariadenia zabezpečovacieho opatrenia (zriadenia sudcovského záložného práva), ktorých splnenie musí súd vždy skúmať, zaradil: a) existenciu návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, b) existenciu skutočností, ktoré osvedčujú dôvodnosť a trvanie (peňažného) nároku, ktorému sa má nariadením zabezpečovacieho opatrenia poskytnúť ochrana, c) spôsobilý predmet záložného práva, ktorým môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, d) zriadenie záložného práva bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku, e) existenciu dôvodnej obavy, že (budúca) exekúcia bude ohrozená (zmařená). Konštatoval, že okrem toho musí súd posúdiť, či nariadením zabezpečovacieho opatrenia (zriadením záložného práva) neobmedzí povinnú osobu neprimeraným spôsobom (nad nevyhnutný rozsah).

8. Mal za to, že obava z ohrozenia exekúcie je odôvodnená najmä v prípadoch, keď nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje faktické alebo právne úkony smerujúce k sťaženiu alebo úplnému zmaření budúcej exekúcie. Takisto však podľa neho postačuje dôvodná obava, resp. reálna hrozba takýchto úkonov. Uviedol, že ohrozenie exekúcie môže spočívať nielen v hrozbe alebo realizácii úkonov s kvantitatívnym dopadom na exekvovateľný majetok dlžníka (zmenšenie majetku), ale podľa okolností prípadu aj s kvalitatívnym dopadom na takýto majetok (zmena zloženia, štruktúry, likvidity majetku). Mal za to, že navrhovateľa však nemožno v štádiu konania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia generálne zaťažiť povinnosťou preukázať bezprostredný úmysel dlžníka smerujúci k ohrozeniu exekúcie. Z návrhu a jeho príloh musí byť podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že celkové okolnosti prípadu a správanie sa protistrany alebo jeho predchádzajúce úkony osvedčujú, že k neželanému úkonu reálne môže dôjsť a jeho uskutočnenie je pravdepodobné, pričom závisí iba od individuálnej vôle samotnej protistrany.

9. Zohľadňujúc vyššie uvedené východiská, po oboznámení sa s obsahom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a jeho príloh (vrátane jeho doplnenia), dospel súd prvej inštancie k záveru, že na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v navrhovanom znení boli splnené všetky zákonné podmienky, a preto návrhu žalovanej na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v celom rozsahu vyhovel a zriadil sudcovské záložné právo k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu tak, ako je uvedené vo výroku preskúmaného uznesenia.

10. Vyhodnotil, že žalovaná vo svojom návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia hodnoverne osvedčila dôvodnosť a trvanie jej peňažného nároku voči žalobcovi, ktorému sa má poskytnúť ochrana nariadením zabezpečovacieho opatrenia (zriadením záložného práva). Žalovanej totiž svedčí právoplatný exekučný titul, ktorým je výrok II. rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06.04.2023 sp. zn. 32C/14/2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2024 sp. zn. 7Co/118/2023, právoplatnými dňa 13.12.2024. Súd prvej inštancie uviedol, že je týmito súdnymi rozhodnutiami viazaný a nemôže túto vec opätovne posudzovať, keďže v tomto smere je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej zakotvená v § 230 CSP.

11. Žalovaná tiež podľa názoru súdu prvej inštancie hodnoverne osvedčila existenciu dôvodnej obavy, že (budúca) exekúcia bude ohrozená. Túto obavu vyvodil jednak zo samotnej výšky peňažnej pohľadávky žalovanej, jednak zo správania žalobcu v čase po právoplatnom skončení sporovej veci, keď žalobca na jednej strane nesúhlasil s rozhodnutiami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu (a vo veci podal

dovolenie) a dokonca podal návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku (resp. výroku II. rozsudku) súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, pričom návrh na odklad vykonateľnosti odôvodnil tým, že v byte býva so svojím synom a z Ukrajiny sa k nemu presťahoval aj jeho otec, pričom nemá zabezpečené náhradné ubytovanie. Na druhej strane však ihneď po odložení vykonateľnosti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu začal robiť úkony smerujúce k predaju bytu - domáhal sa zastavenia exekúcie a následne zverejnil na webovom portáli Nehnuteľnosti.sk inzerát na predaj predmetného bytu. Uvedené mal súd prvej inštancie za osvedčené jednak z oznámenia exekútora zo dňa 10.09.2025 (v ktorom súdny exekútor informoval žalovanú o zámere žalobcu predať byt), jednak zo žalobcom zverejneného inzerátu na predaj bytu na webovom portáli Nehnuteľnosti.sk. Tvrdenia žalobcu v návrhu na odklad vykonateľnosti sú tak podľa súdu prvej inštancie v ostrom kontraste s jeho následným konaním. Vzal do úvahy, že žalobca o zamýšľanom predaji bytu žalovanú nijakom neinformoval, a to napriek tomu, že byt patril do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd prvej inštancie vyhodnotil takéto konanie žalobcu ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Súd prvej inštancie sa z týchto dôvodov zhodol so žalovanou v tom smere, že je ohrozené prípadné budúce vymożenie jej pohľadávky na zaplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 120.359,19 eur. Predmetné nehnuteľnosti (byt a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach a na príslušenstve bytového domu) pritom tvoria jediný hodnotný majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom súdu prvej inštancie nie je známy ani žiadny iný majetok žalobcu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcovi bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, resp. bol mu priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci od Centra právnej pomoci, čo tiež svedčí o závere, že žalobca nemá žiaden iný hodnotný majetok či príjem, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalovanej v prípadnej exekúcii. Uviedol, že ohrozenie budúcej exekúcie pritom prichádza do úvahy nielen pri kvantitatívnych zmenách majetku, ale aj pri kvalitatívnych zmenách majetku. Teda, ak by aj žalobca obdržal za predaj nehnuteľností kúpnu cenu, túto kúpnu cenu (finančné prostriedky) by bolo omnoho jednoduchšie "skryť" pred prípadnou budúcou exekúciou, resp. ich spotrebovať skôr, ako by táto exekúcia začala. Úkony žalobcu tak podľa názoru súdu prvej inštancie objektívne sťažujú prípadné nútené vymożenie peňažnej pohľadávky žalovanej. Dospel k záveru, že konanie žalovaného preto zakladá dôvodnú obavu, že budúca exekúcia bude ohrozená (zmarená), pričom zriadenie sudcovského záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu efektívne zabráni žalobcovi v tom, aby sa zbavil tohto svojho majetku skôr, ako prebehne prípadná exekúcia.

12. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v navrhovanom znení neposúdil ani ako neprimerané, t. j. neobmedzí žalobcu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah. Zriadenie sudcovského záložného práva k majetku žalobcu v rozsahu navrhnutom žalovanou sa súdu prvej inštancie javilo ako primerané s ohľadom na výšku zabezpečovanej pohľadávky. Navyše, súdom prvej inštancie zriadené záložné právo podľa neho nijako neobmedzuje žalobcu v užívaní predmetnej nehnuteľnosti.

13. Nariadeniu zabezpečovacieho opatrenia (zriadeniu sudcovského záložného práva) podľa súdu prvej inštancie nebránila skutočnosť, že konanie vo veci samej už bolo právoplatne skončené rozsudkom súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Konštatoval, že v zmysle § 324 ods. 1 v spojení s § 344 CSP totiž platí, že súd môže nariadiť zabezpečovacie opatrenie aj po skončení konania vo veci samej (k tomu porovnaj aj Števček, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1298 a nasl.). Zohľadnil, že žalobkyňa sa napriek právoplatnému rozhodnutiu vo veci nemôže domáhať uspokojenia svojej právoplatne priznanej pohľadávky cestou exekúcie, keďže najvyšší súd odložil vykonateľnosť výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu do právoplatného skončenia dovolacieho konania. V nadväznosti na to súdny exekútor upovedomením zo dňa 17.09.2025 odložil exekúciu na dobu do právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci dovolania. Zriadenie sudcovského záložného práva tak je podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné až do času, kým budú výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu opätovne vykonateľné, a teda kým bude môcť exekúcia pokračovať (t. j. do právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní žalobcu), resp. kým v dôsledku rozhodnutia dovolacieho súdu nestratia predmetné rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu svoju právoplatnosť.

14. Napriek tomu, že dovolací súd odložil iba vykonateľnosť výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie (v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu), súd prvej inštancie vyslovil, že v prejednávacom prípade ide o taký spor, pri ktorom určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami sporu vyplýva z osobitného

predpisu (v zmysle § 137 písm. b) CSP). V takom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie z povahy veci neprichádza do úvahy, aby niektorý z výrokov nadobudol samostatne nielen právoplatnosť, ale ani vykonateľnosť, keďže ide o navzájom závislé výroky, ktoré samostatne neobstoja. Súčasne súd (odvolací súd, dovolací súd) nie je viazaný žalobným návrhom (rozsahom odvolania, rozsahom dovolania). Napriek tomu však dovolací súd výslovne odložil iba vykonateľnosť výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, pričom žalobca je v súčasnosti v katastri nehnuteľností zapísaný ako jediný vlastník predmetných nehnuteľností a zároveň robí úkony smerujúce k ich predaju. Na liste vlastníctva nie je ani zapísaná žiadna obmedzujúca poznámka. Uzavrel, že žalobcovi tak v súčasnosti nič nebráni v nakladaní so spornými nehnuteľnosťami, čomu zabráni nariadené zabezpečovacie opatrenie.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie návrhu žalovanej na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vyhovel a v zmysle § 343 ods. 1 a 2 CSP zriadil sudcovské záložné právo k nehnuteľnostiam žalobcu.

16. O nároku na náhradu trov konania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

17. Proti tomuto uzneseniu v celom jeho rozsahu podal dňa 27.10.2025 prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca. Uviedol, že uznesenie bolo priamo žalobcovi doručené 24.10.2025, keď bolo doručené aj právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý ale v danom čase žalobcu v predmetnej veci právne nezastupoval. Pôvodné konanie, v ktorom bol žalobca právne zastúpený, bolo právoplatne skončené dňa 13.12.2024, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.10.2024, sp. zn.: 7Co/118/2023. Rozhodnutím Centra právnej pomoci (ďalej len „CPP“) zo dňa 17.04.2023 bol advokát určený na zastupovanie žalobcu v konaní o vyporiadanie BSM do právoplatného skončenia veci. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 03.09.2025, sp. zn.: 7Cdo/27/2025 rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, nie o odklade jeho právoplatnosti (ďalej len „uznesenie NS“). V konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia prevzal advokát právne zastúpenie žalobcu až dňa 24.10.2025, a to na základe rozhodnutia CPP o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci zo dňa 24.10.2025. Od uvedených skutočností odvíjal zachovanie lehoty na podanie odvolania. Pripomenul, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie založil na tom základe, že je podľa neho dôvodná obava z ohrozenia exekúcie, nakoľko žalobca údajne realizuje úkony smerujúce k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie, že žalovaná osvedčila dôvodnosť a trvanie jej peňažného nároku voči žalobcovi, že ohrozenie budúcej exekúcie údajne vyplýva z nesúhlasu žalobcu s dovolaním napadnutými rozhodnutiami a podaním návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, pričom preskúmaval správnosť uznesenia NS o odklade vykonateľnosti. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie z dôvodov uvedených v odvolaní za vecne nesprávne, nepreskúmateľné a preto nezákonné. Žalobca namietal, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca. Z napadnutého rozhodnutia mal za zrejmé, že návrh žalovanej bol súdu prvej inštancie doručený dňa 23.09.2025. Vec nebola pridelená na rozhodnutie sudcovi tzv. náhodným výberom, ale bola „založená“ do spisu v právoplatne skončenej veci (o vyporiadanie BSM) vedenej pod sp. zn.: B2-32C/14/2022. Konštatoval, že podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“ Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.“ Za podstatnú mal skutočnosť, že vec o vyporiadanie BSM bola, v čase doručenia návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, právoplatne skončená ešte 13.12.2024. Na uvedenom podľa neho nič nemení ani skutočnosť, že rozhodnutie vo veci BSM je predmetom prebiehajúceho dovolacieho konania. Mal za to, že založením návrhu do spisu vo veci vyporiadania BSM došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie a práva na zákonného sudcu. O návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia tak rozhodoval rovnaký sudca ako vo veci vyporiadania BSM, a to bez toho, aby mu bola vec pridelená spôsobom zachovávajúcim náhodné pridelovanie. Nezákonosť v postupe súdu prvej inštancie podľa neho nepriamo potvrdzuje aj návrh žalovanej, ktorý bol podaný ako návrh v novej veci (bez uvedenia spisovej značky existujúceho konania). Takýto návrh mal byť podľa neho pridelený na rozhodovanie sudcovi pomocou technických prostriedkov zabezpečujúcich náhodný výber sudcu. Žalobca nemá vedomosť, či vo veci bolo takýmto spôsobom postupované a na základe akej skutočnosti bol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia založený do spisu v právoplatne skončenej veci. Žalobca v tomto smere namietal aj skutočnosť, že v záhlaví predmetného uznesenia je uvedený právny

zástupca žalobcu, pričom žalobca v čase vydania uznesenia nemal v tejto veci žiadneho právneho zástupcu, keďže pôvodné zastúpenie skončilo právoplatnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súdu prvej inštancie vytkol, že ohrozenie budúcej exekúcie vyvodil z tvrdenia žalovanej a súdnej exekútorky, ktorej mal žalobca uviesť, že mieni predmetné nehnuteľnosti sám speňažiť. Namietal, že ak by žalobca mal skutočne žalovanou (a súdnou exekútkou) tvrdený úmysel vyhnúť sa uspokojeniu pohľadávky žalovanej, tak celkom určite by takúto informáciu neposkytol súdnej exekútkorke. Žalobca sa u súdnej exekútorky informoval, či môže predmetné nehnuteľnosti predať za účelom získania prostriedkov na dobrovoľnú úhradu pohľadávky žalovanej (bez povinnosti znášať trovy exekúcie). Tvrdenie súdnej exekútorky o údajnom úmysle žalobcu ukrátiť žalovanú a jej aktivistický postup vo veci preto žalobca vníma ako snahu súdnej exekútorky „neprišť“ o budúci nárok na trovy exekúcie. Ak by totiž žalobca dobrovoľne uhradil pohľadávku žalovanej (v prípade neúspechu v dovolacom konaní), potom by súdnej exekútkorke nevznikol nárok na náhradu trov exekúcie v takom rozsahu, ako keby majetok speňažovala priamo súdna exekútkorke. O uvedenom svedčí podľa neho aj skutočnosť, že pôvodne exekútkorke žalobcovi tvrdila, že bude majetok blokovať aj počas odkladu vykonateľnosti dovolaním napadnutých rozhodnutí. Až na základe písomného podania žalobcu súdna exekútkorke prestala majetok blokovať. Ako dôkaz doložil Upovedomenie o odklade exekúcie bez blokovania z dňa 17.09.2025. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že nehnuteľnosť „tvoria jediný hodnotný majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom súdu nie je známy ani žiadny iný majetok žalobcu“, označil za preukázateľne nepravdivé. Súd prvej inštancie dospel podľa neho k neprávny skutkovým zisteniam. Rovnaký sudca (Mgr. Jakub Obert) v konaní o vyporiadaní BSM pritom rozhodol, že do BSM okrem nehnuteľností patria aj obchodné podiely v obchodných spoločnostiach Kaleton Web s. r. o., IČO: 53 282 892 a Nikolayev, s.r.o., IČO: 51 430 894. Žalobca je aj v súčasnosti jediným spoločníkom obchodných spoločností Kaleton Web s. r. o. a Nikolayev, s.r.o.. Ide o informáciu známu z verejného registra - Obchodný register a z predmetného rozsudku. Súd prvej inštancie mal preto podľa neho túto skutočnosť reflektovať ex offa a bez ohľadu na to, čo strany uvádzali a či tento dôkaz samy navrhli, pretože išlo o skutočnosti vyplývajúce z verejného registra (obdobne III. ÚS 296/2023). Uviedol, že predmetné obchodné podiely neboli súdnou exekútkou blokované ani počas trvania exekúcie. Skutočnosť, že žalobca do dnešného dňa nepreviedol obchodné podiely na tretiu osobu, podľa neho svedčí len o skutočnosti, že nikdy nemal záujem „zbaviť sa majetku“ tak, ako to účelovo naznačuje súdna exekútkorke spolu so žalovanou a následne aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Podľa neho tieto skutočnosti vyvracajú „dôvodnú“ pochybnosť súdu prvej inštancie, na ktorej založil napadnuté rozhodnutie.

Pokiaľ ide o vyššie uvedené obchodné spoločnosti, hodnotu obchodných podielov mal súd prvej inštancie podľa neho ustálenú. Súd prvej inštancie (osobou rovnakého sudcu) v konaní o vyporiadaní BSM dospel k záveru, že hodnota obchodného podielu v spoločnosti Kaleton Web s. r. o. predstavuje sumu vo výške 49.024,- EUR a hodnota obchodného podielu v spoločnosti Nikolayev, s.r.o. predstavuje sumu vo výške 5.385,- EUR. Bol to zároveň súd prvej inštancie, ktorý sám v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že je „týmito súdnymi rozhodnutiami viazaný a nemôže túto vec opätovne posudzovať“. Súdu prvej inštancie vytkol, že v napadnutom rozhodnutí tieto skutočnosti nereflektoval, keď vzhliadal obavy z budúceho uspokojenia pohľadávky žalovanej, a to na základe neúplných a nepravdivých úvah. K správaniu žalobcu po právoplatnom skončení konania uviedol, že aj keď konanie bolo právoplatne skončené ešte 13.12.2024 a exekúcia začala až vo februári 2025, žalobca nepodnikol žiadne kroky, ktoré by bolo možné posúdiť ako snahu o zmarenie uspokojenia pohľadávky žalovanej. Podanie opravného prostriedku, vrátane mimoriadneho opravného prostriedku, nie je možné pričítať na ťarchu žalobcu. Ide o uplatnenie jeho základných práv, pričom konečné rozhodnutie je vždy na súde. Pokiaľ ide o odôvodnenie návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a právnym zisteniam. Navyše podľa neho nepatriło do právomoci súdu prvej inštancie posudzovať návrh na odklad vykonateľnosti, keď ide o výlučnú právomoc dovolacieho súdu, ktorý návrhu žalobcu vyhovel. Z uznesenia NS ani nie je podľa neho zrejmé, či najvyšší súd predmetné rozhodnutie vydal práve z dôvodov, ako si ich súd prvej inštancie svojvoľne domyslel. Uviedol, že v exekučnom konaní nie je možné navrátenie do pôvodného stavu. Účelom odkladu vykonateľnosti je preto zabrániť nezvratnému poškodeniu práv strán. Súdu prvej inštancie vytkol, že dospel k záveru, že ak žalobca neinformoval žalovanú o zamýšľanom predaji nehnuteľností, tak išlo o konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže predmetné nehnuteľností patrili do BSM žalobcu a žalovanej. Namietal, že súd prvej inštancie tu opomenul skutočnosť, že BSM strán bolo právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu (vydaným tým istým sudcom) vyporiadané. Predmetné nehnuteľností tak už od 13.12.2024 nie sú v BSM strán a žalovaná nie je ich spoluvlastníčkou. Úvaha súdu o informačnej povinnosti žalobcu, vo vzťahu k žalovanej, nemá podľa neho oporu v platnej právnej úprave.

Tvrdenie žalovanej, že nemala vedomosť o zamýšľanom predaji bytu žalobcom, označil za nepravdivé a zavádzajúce. Žalobca svoj zámer predat' nehnuteľnosť a uspokojiť nárok žalovanej mimo exekučného konania deklaroval aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Žalovaná túto snahu žalobcu nenamietala, ale spochybnila jej pravdivosť, čo konštatoval exekučný súd v bode 5 uznesenia zo dňa 26.08.2025 „Oprávnený ďalej popieral tvrdenia povinného o tom, že sa pokúšal byť predat', nakoľko žiadnym spôsobom nebol o tom predložený dôkaz a ani oprávnený nebol o danej skutočnosti upovedomený.“ Vzhľadom na tvrdenú nesprávnosť a nezákonnosť výroku I napadnutého rozhodnutia považoval za nesprávny a nezákonný aj výrok II o trovách konania. Napadnuté rozhodnutie považoval za zmätočné a vnútorne nekonzistentné, keď súd prvej inštancie vychádzal z nesprávne a neúplne zisteného skutkového a právneho stavu. Mal za neprípustné, aby súd založil svoje rozhodnutie na domnienkach a úvahách, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a sú v rozpore s platnou právnou úpravou. Žalobca vyjadril presvedčenie, že napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami a takej intenzity, ktoré spôsobujú jeho vecnú nesprávnosť a nezákonnosť, že je potrebné ho zrušiť, návrh žalovanej zamietnuť a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ust. § 34 CSP) preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP a po zistení, že bolo podané včas a oprávnenou osobou dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Podľa § 343 ods. 1 CSP zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

21. Toto tzv. sudcovské záložné právo slúži na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Predpokladom úspešnosti návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je teda osvedčenie existencie peňažnej pohľadávky veriteľa a osvedčenie ohrozenia jej exekúcie. Pre účely posúdenia osvedčenia týchto zákonných predpokladov potom platia zásady aplikovateľné pre rozhodovanie súdov o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia pre druhovú podobnosť oboch týchto inštitútov, ako aj pre princíp analógie.

22. Účelom nariadenia neodkladného opatrenia (a teda v zmysle vyššie uvedeného aj zabezpečovacieho opatrenia) je bezodkladná úprava pomerov strán, ktoré sú narušené resp. riešenie obavy, že exekúcia bude ohrozená. Pri nariadení zabezpečovacieho opatrenia súd vychádza z naliehavosti a nutnej potreby bezodkladnej úpravy pomerov, ktorá je osvedčená iba vtedy, ak sa preukáže existencia takých konkrétnych úkonov strany sporu, voči ktorej návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia smeruje, v dôsledku ktorých sa strana, ktorá návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podáva, môže dôvodne obávať ohrozenia exekúcie svojej osvedčenej peňažnej pohľadávky. Zmyslom neodkladného, a teda i zabezpečovacieho opatrenia je poskytnúť ochranu oprávnenej strane sporu a zabrániť zhoršovaniu jej postavenia, a to napriek tomu, že súd nemá náležite zistený skutkový stav, keď splnenie predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nemožno vyvodit' len zo samotných tvrdení navrhovateľa, ale je ho potrebné osvedčiť, a to aspoň do tej miery, že je potrebné nadobudnúť dôvodné presvedčenie o ich pravdivosti, keď pri nariaďovaní zabezpečovacieho opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia pred požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Súd o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhoduje spravidla bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania na základe skutočností osvedčených z predložených listín, čo súvisí so zjednodušeným a skráteným procesom rozhodovania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v zákonom vymedzenej lehote. Riadne dokazovanie podľa ust. § 185 a nasl. CSP sa nevykonáva a súd môže zabezpečovacie opatrenie nariadiť len v tom prípade, ak sú splnené základné podmienky podľa ust. § 343 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o nariadení zabezpečovacieho opatrenia je nutné starostlivo zvážiť najmä rozsah záložného práva a prihliadať nielen na ochranu oprávnených záujmov toho, kto o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žiada, ale na druhej strane tiež prihliadnuť na ochranu toho, proti komu má navrhované zabezpečovacie opatrenie smerovať.

23. Právnym úvahám súdu prvej inštancie, na základe ktorých vzhladol dôvodnosť nariadenia navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia, nemožno vytknúť nelogickosť, nepreskúmateľnosť a neudržateľnosť a odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie stotožňuje a poukazuje na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa vyžaduje hodnoverné a dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nevyhnutnosť potreby neodkladného zabezpečenia peňažnej pohľadávky veriteľa súdom. So zreteľom na podstatu, účel a zmysel inštitútu zabezpečovacieho opatrenia nie je pre rozhodnutie o návrhu na jeho nariadenie potrebné vykonávať dokazovanie, ale splnenie predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nemožno vyvodiť len zo samotných tvrdení navrhovateľa. Je potrebné tieto tvrdenia aspoň spoľahlivo osvedčiť a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti, keďže pri nariaďovaní zabezpečovacieho opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Výnimočnosť tohto procesného inštitútu spočíva v tom, že dôvodnosť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je daná vtedy, keď sa niečo deje, t. j. za osvedčenia konkrétneho správania sa odporcu navrhovateľom nesúcim dôkazné bremeno v rozsahu osvedčenia, že odporca realizuje také konkrétne správanie/konanie, ktorým hrozí strata možnosti exekúcie osvedčenej pohľadávky. Uvedený inštitút teda plní zabezpečovaciu a preventívnu funkciu. Jeho zmyslom je rýchlo a pružne riešiť situáciu, ktorá si vyžaduje okamžitý zásah súdu v jej priebehu, hoci bez dokazovania. Pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd musí skúmať naplnenie zákonných formálnych a vecných predpokladov pre jeho nariadenie, keď úspech navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia si okrem toho vyžaduje osvedčenie takých skutočností, aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe jeho nariadenia. Aj v prípade, ak sú splnené formálne a vecné predpoklady vyžadované zákonom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, súd musí zvažovať, či v prípade jeho nariadenia nedôjde k nevyváženému zásahu do vzťahov strán sporu alebo tretích osôb, a teda posúdiť primeranosť zásahu, ktorý nariadenie zabezpečovacieho opatrenia predstavuje. Ide o tzv. zásadu proporcionality pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Procesnú zodpovednosť za výsledok konania (dôkazné bremeno) v tomto smere má navrhovateľ zabezpečovacieho opatrenia. Miera osvedčenia všetkých zákonných predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa riadi naliehavosťou situácie, teda konkrétnou situáciou, naliehavosťou tej - ktorej veci. Zmyslom zabezpečovacieho opatrenia je poskytnúť dočasnú ochranu oprávnenému účastníkovi a zabrániť zhoršovaniu jeho postavenia v tom, že exekúcia jeho pohľadávky nebude možná, a to napriek tomu, že súd nemá náležite zistený skutkový stav. Musí sa prihliadať na ochranu oprávnených záujmov toho, kto o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žiada. Na druhej strane sa tiež musí prihliadnuť na toho, proti komu má navrhované zabezpečovacie opatrenie smerovať, aj keď táto ochrana nemôže dosiahnuť takú intenzitu, aby prakticky znemožnila nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

24. Zabezpečovacie opatrenie je výnimočným opatrením a mimoriadnym prostriedkom súdnej ochrany smerujúcim k úprave pomerov, k ovplyvneniu správania strán a k ochrane subjektu pred takým konaním, ktoré bezprostredne hrozí alebo trvá a má za následok hrozbu alebo vznik ujmy u navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia spočívajúcej v ohrození vymoženia jeho peňažnej pohľadávky. Ide o výnimočný prostriedok, keďže sa zásadne nevykonáva dokazovanie, je porušená zásada rovnosti strán konania, strany nemusia byť vypočítané a uznesenie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia je vykonateľné i bez ohľadu na jeho právoplatnosť. V konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia preto spočíva povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno výlučne na tom, kto zabezpečovacie opatrenie navrhuje, s tým, že smeruje len k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti, potrebe, naliehavosti a primeranosti nariadenia zabezpečovacieho opatrenia. Zabezpečovacie opatrenie musí byť proporcionálne prípustné. Úlohou konajúceho súdu je vyhodnotiť, či navrhovateľ osvedčil alebo neosvedčil naliehavosť situácie alebo obavu z ohrozenia výkonu budúceho alebo už existujúceho rozhodnutia, keď nie je postačujúca iba jeho subjektívna obava, ale pre účely úspechu v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je nevyhnutné osvedčenie, že táto obava reálne hrozí v čase podania návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Hrozba zmarenia exekúcie osvedčenej peňažnej pohľadávky nemôže byť len hypotetická a práve navrhované zabezpečovacie opatrenie musí byť logickým právnym prostriedkom slúžiacim na jej zabránenie, ktorú osvedčenosť musí uniesť navrhovateľ zabezpečovacieho opatrenia.

25. V danom prípade odvolací súd v zhode s právnym záverom súdu prvej inštancie má za to, že žalovaná osvedčila potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia vymedzeného ňou zvoleným

petitom, t. j. osvedčila potrebu zriadenia sudcovského záložného práva na zabezpečenie jej peňažnej pohľadávky voči žalobcovi priznanej jej právoplatným rozsudkom vydaným v spore o vyporiadanie BSM účastníkov, ktorého výkon vzhľadom na dovolacie konanie bol odložený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Existenciu peňažnej pohľadávky voči žalobcovi žalovaná osvedčila existenciou právoplatného rozsudku, v zmysle ktorého sa žalobca stal výlučným vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým žiada žalovaná nariadiť zabezpečovacie opatrenie, zároveň však inicioval dovolacie konanie a požiadal o odklad výkonu rozhodnutia ukladajúceho mu povinnosť vyplatiť žalovanej jej peňažnú pohľadávku voči nemu titulom jej ustupujúceho podielu z BSM, ktorému návrhu najvyšší súd vyhovel a poznámka o vedení exekučného konania na príslušnom LV bola vymazaná. Žalobca nemá vôľu plniť súdnym rozhodnutím uloženú povinnosť voči žalovanej. Nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorým žiada žalovaná zriadiť sudcovské záložné právo, nie sú zabezpečené. Nakladaním s nehnuteľnosťami žalobcom exekúcia právoplatného súdneho rozhodnutia je ohrozená, keďže žalobca dobrovoľne plniť nechce, nakoľko inicioval dovolacie konanie a požiadal o odklad vykonateľnosti. Žalovaná osvedčila konanie žalobcu smerujúce k nakladaniu s nehnuteľnosťami, ktoré chce zabezpečiť, a to aktuálnou realitnou inzerciou. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie teda vzhliadol osvedčenie reálnej hrozby ujmy žalovanej v dôsledku aktuálneho reálneho správania sa žalobcu, keď navrhované zabezpečovacie opatrenie odvolací súd posúdil ako dôvodné aj so zreteľom na vyššie spomínanú zásadu proporcionality, keď sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že neobmedzí žalobcu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah. Zriadenie sudcovského záložného práva k majetku žalobcu v zriadenom rozsahu je primerané s ohľadom na výšku zabezpečovanej pohľadávky a nijako neobmedzuje žalobcu v užívaní predmetnej nehnuteľnosti. Preto jeho strpenie možno od žalobcu spravodlivo za daných osvedčených skutkových okolností požadovať.

26. Odvolaciu námietku žalobcu, že na súde prvej inštancie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol nezákonný sudca, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú. Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol dňa 24.09.2025 pridelený elektronicky do súdneho oddelenia 34C Mestského súdu Bratislava IV. Sudca jeho zápis do tohto súdneho oddelenia reklamoval s poukazom na časť II písm. B) bodu 22 písm. a) Rozvrhu práce Mestského súdu Bratislava IV na rok 2025 a s poukazom na časť II písm. B) bodu 19 tohto rozvrhu práce, keď mal za to, že preskúmané zabezpečovacie opatrenie sa týka právoplatne skončenej veci o vyporiadanie BSM účastníkov konania. Reklamačná komisia Mestského súdu Bratislava IV dospela dňa 30.09.2025 k záveru o opodstatnenosti tejto reklamácie, s ktorou vyjadrila súhlas a dospela k tomu, že vec má byť zapísaná k sp. zn. B2-32C/14/2022. S uvedeným záverom reklamačnej komisie Mestského súdu Bratislava IV súhlasila predsedníčka Mestského súdu Bratislava IV v zmysle jej úradného záznamu zo dňa 01.10.2025 a návrh na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia bol dňa 08.10.2025 prerozdelený do iného súdneho oddelenia k sp. zn. B2-32C/14/2022 v súlade s Rozvrhom práce Mestského súdu Bratislava IV na rok 2025. Uvedená odvolacia námietka žalobcu je neopodstatnená aj s poukazom na ust. § 324 ods. 1 CSP. V zmysle ktorého možno návrh na neodkladné (teda aj zabezpečovacie) opatrenie podať aj po skončení konania vo veci samej.

27. Neopodstatnená je aj odvolacia námietka žalobcu o tom, že peňažná pohľadávka žalovanej môže byť žalobcom uspokojená z jeho iného majetku, a to z obchodných podielov v obchodných spoločnostiach Kaleton Web s. r. o., IČO: 53 282 892 a Nikolayev, s.r.o., IČO: 51 430 894, v ktorých je žalobca jediným spoločníkom, a to vzhľadom na výšku zabezpečovanej pohľadávky žalovanej (129.359,19 eur), keď sám žalobca v odvolaní uvádza hodnotu týchto obchodných podielov spolu vo výške cca 54.000 eur.

28. Zrejma nesprávne, že v záhlaví napadnutého uznesenia je nesprávne uvedený právny zástupca žalobcu, ktorého zastúpenie bolo ukončené právoplatným rozhodnutím vo veci samej, nemá vplyv na vecnú správnosť tohto uznesenia.

29. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej však nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže jej v ňom žiadne trov nevznikli.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolaciemu súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).